

Siionin virsi 127 ehdotus

Kustaa Penttilä

1. O - len van - ki - na tääl - lä ja ym - mär - rän sen, mi - tä
kuo - le - man kor - pe - a kul - jen. O - len kah - lei - den kan - ta - ja,
hoi - per - te - len, to - si on - nel - ta sie - lu - ni sul - jen, kun
aar - tei - ta maan py - rin kuor - mak - si mat - kal - la kar - tut - ta - maan.

1. Olen vankina täällä ja ymmärrän sen,
mitä kuoleman korpea kuljen.

Olen kahleiden kantaja, hoipertelen,
tosi onnelta sieluni suljen,
kun aarteita maan
pyrin kuormaksi matkalla kartuttamaan.

2. Hyvin tunnen jo turhiksi antimet maan,
jopa parhaatkin arvottomiksi.

Ja kun turhia etsin, niin tuskia saan.
Nekö kelpaavat lohduttajiksi?
Ja viihdynkö näin,
kun on mahdollon kulkea taivasta päin?

3. Miten syntiä suosiva, vilpillinen,
perin uskonon, matkassa pysyn?

Olen kristitty joukossa kristittyjen,
yhä maailman kiitosta kysyn.
Taas kauhistelen
tätä kurjuutta luontoni valheellisen.

4. Yhä, Herrani, synneistä synteihin vie
katu tuttu, kun käyn sitä pitkin.

Se on uusien raskaiden askelten tie,
vaikka juuri sen itkuja itkin.

Näin matkalla maan

kovin työlästä taakkaani raahata saan.

5. Tykö armosi istuimen ääneti käyn
kuten syntinen nainen jo ammin.

Näet, laupias Herrani, entisen näyn:
polo ihminen, särkevin vammoin,
nyt luoksesi jään
sydän itkien tuskaani nyhkyttämään.

6. Pysy luonani, laupeus loppumaton,
sinä kurjalle anteeksi annat.

Tämä huolteni keskellä toivoni on:
sinä armahdat, kuormani kannat.
Ja murheellisen
otat luoksesi laaksosta kyyneliä.

Eemil Ponsimaa

uud. J. Haavio

uud. J. Löytty 2014